

Ja tenim govern

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 29 de maig de 2021
Suposo a que cap lingüista més qualificat que jo no li sabrà greu això d' "amigues, amics". Ho faig amb bona intenció però, és clar, ja sé que gramaticalment el correcte és posar el plural "amics" per a tothom però jo, així, penso més personalment en cadascú i cadascuna de vosaltres. D'ací en endavant només em faré el "progre" amb l'entrada. Aclarit, oi?

Ja tenim govern! Jo havia callat fins ara per por a qualsevol entrebanc, però ara veig que va seriosament. Així que nosaltres "calladets" i a fer bondat que ja ens hem queixat prou; alguns fins i tot havíem arribat a estar emprenyats, però ara no serem nosaltres, al menys jo, els qui posem traves a la governabilitat. He dit a la governabilitat, no a la renúncia a la crítica i, si pot ser, constructiva. Els comentaris que faig a continuació són tots de bona fe, fins i tot quan em fiqui amb els de més enllà.

Se suposa que els consellers (m'aguanto el "conselleres" i això que són majoria, no és just l'aguantar-me) ja deuen estar treballant als seus despatxos posant la foto de la dona, el marit, els fills i algun record com el timó que en el seu dia va posar el president Mas al seu. Triant secretaris o secretàries (això deu estar permès), la planta d'interior per al racó més lleig i, sobretot, el secretari(a) general, directors generals(*) i la cadira ergonòmica, no fos que els passés com a mi que, malgrat tenir-la ergonòmica, m'haig d'estar remenant i aixecant contínuament. Però, la mitjana d'edat dels nous consellers(*) és de 46 anys i encara no deuen tenir problemes d'esquena. Anem, però, al gra i ben seriosament.

Mireu, a mi m'agraden els polítics -sobretot si són dels que manen- que tinguin experiència adquirida en el món de veritat com és l'empresa privada o qualsevol institució pública o

privada en la qual hagin hagut de fer quadrar els números, tractat amb personal, clients, proveïdors i haver maldat per l'eficiència de l'organització. Si, endemés, tenen coneixement del ram que els ha tocat, millor. Crec que l'únic que es pot escapar d'aquestes condicions és el president que només ha de fer política. Sempre he respectat tots els presidents de la Generalitat, tant si han estat del meu gust o no; pretenc ser demòcrata. Al president Aragonés li desitjo tota la sort del món perquè la necessitarà i també espero que compleixi amb totes les seves promeses; si pogués l'ajudaria, es tracta de Catalunya.

Quant als consellers (ja no poso ni l'*), al qui més planyo és al d'Interior, H. Sr. Joan Ignasi Elena. Els de la CUP ja li han donat la benvinguda. Home! Jo no crec en la justícia espanyola, però si un jutge dóna ordres als Mossos d'intervenir, aquests ho han de fer, no els queda més remei; altra cosa és que els del carrer com jo -bé, jo ja només em puc considerar de la base, perquè de córrer pel carrer ja no puc- no tinguem, tingueu, el dret de protestar i demanar la dimissió del conseller d'Interior, que no trigaran gaire a demanar-la; els antecedents del carrer estan clars i de miracles no en pot fer ni l'H. Sr. Joan Ignasi Elena al qui també desitjo molta sort. Dels altres ja n'anirem parlant a mesura que vagin actuant; de moment confiança i, també, molta sort.

Ara va pels de més enllà. No oblidem que tenim presos i exiliats polítics i que, paral·lelament a tirar el país endavant, ells segueixen injustament allí, a la presó i a l'exili. L'amnistia requereix d'una llei votada al Congrés dels Diputats i, quin és el panorama allí? Quan els va semblar van aprovar lleis d'amnisties fins i tot pel grup criminal dels GAL, però tractant-se de catalans, i a sobre independentistes, la cosa és molt diferent. L'indult? Avui hem sentit, i qui ha volgut llegit, el *Tribunal Supremo*, que no oblidem va ser qui va dictar sentència contra els nostres

presos polítics, ha fet un informe sobre la possibilitat d'indult que li posa molt malament al govern de Pedro Sánchez si és que realment vol indultar d'alguna manera. Li ho posa molt fàcil, però, si la seva intenció era no indultar ningú. D. Pedro i el seu govern tenen la oportunitat de demostrar la independència de poders -l'indult és competència seva- car la "justícia" espanyola ha demostrat el contrari. Em temo que els vots són els vots i que el coratge que cal està als llimbs del justos.

Veurem si aquí també hi ha el coratge que cal per complir amb la promesa de posar a referèndum l'Autodeterminació de Catalunya i l'estat del benestar per a tothom. El procés cap a la independència és irrenunciable i això ho hem de començar a exigir als nostres. Després ens haurem de saltar l'Estat espanyol, anar a Europa (que diuen) i, ja veurem!

Vostre